Nu te apuca să începi ceva dacă nu eşti gata să-l duci la capăt!
Luca 14:25-35, Muncii, 24 Sept.2017

Introducere:
Cap. 14 are o desfăşurare de evenimente, care în final are un deznodământ. În fiecare pasaj din acest capitol, oamenii sunt încurajaţi de Domnul să vină la mântuire, dar în final, este o încurajare la ucenicie.
Ce este un ucenic=unul care vede, învaţă, observă cu mare atenţie, şi face şi el ceea ce vede la Maestrul său.
Luca 14:1. Isus era invitat adesea în ziua de Sabat, după adunarea de la sinagogă de către cineva, cu diferite scopuri.(dropica, acumularea de lichid în abdomen). În urma acestei vindecări dar şi a mustrării Fariseilor, mulţimile se adună.
Luca 14:7. Din pilda celor poftiţi la cină, la fel, pe cei de sus îi dă jos şi-i pune pe cei de jos, sus. Din nou lucrul acesta a plăcut mulţimilor, şi ele se adunau şi se aliniau după Isus şi mai mult.Observăm aici că ei alegeau, ori adevăraţii ucenici sunt aleşi de Domnul,nu aleg ei ce le place.
Luca 14:12. Cheamă la cină pe cei săraci, şchiopi, schilozi, orbi, pentru că ei nu au cu ce plăti. Din nou asta atrage mulţimile.
Luca 14:15. Cei poftiţi, merituoşi, refuză prânzul din cer, dar cei simpli sunt siliţi să intre. Parcă era ceva de vis: cum nu avem de făcut altceva decât să mergem după Isus şi să mâncăm să bem, să ni se dea poziţii înalte !
Isus le vorbea pe placul lor, iar asta îi încuraja să meargă după Domnul.

Dar, curiozitatea este una, dar ucenicia este alta! Aceşti oameni îL urmau nu ca ucenici, ci ca simpatizanţi, şi-l simpatizau atât timp cât beneficiau cu ceva de pe urma Lui.
Domnul nu le spune mulţimilor să nu-L mai urmeze, dar nici nu vrea nişte urmaşi naivi, slabi, ci ucenici înţelepţi.

De aceea reacţia de evanghelizări în lanţ se opreşte pentru moment aici.

Şi astfel El a început să **cearnă** mulţimile, confruntându-le cu exigenţele uceniciei.

A.Ce te împiedică să fii ucenicul Lui Isus?
Există o cernere, nu există loc pentru jumătăţi de măsură pe calea Domnului. Dumnezeu este Un Dumnezeu al absolutului, El vrea de la tine totul, sau nimic.

-„*Împreună cu Isus mergeau*..”Mergeau oare împreună cu Isus? Uneori, ucenicii vorbeau şi în Numele Lui Isus.

Luca 9:51-56. Îl amestecăm pe Domnul în vorbele şi hotărârile noastre, ca şi cum am şti dinainte că El este de acord cu noi.
-„*Isus S-a întors spre ei*". Marcu 8:33"dar Isus S-a întors şi S-a uitat la ucenicii Săi, a mustrat pe Petru, şi.."

Expresia aceasta este de atenţionare –Mântuirea este gratis, dar ucenicia costă!

Domnul nu era de acord cu ce se petrecea. El voia altceva de la ei. Domnului nu-i plac cei ce-L urmează de obicei, cum era obiceiul mulţimii, după val, nu!

Marcu 2:15"*de obicei*". Cel ce vine „de obicei" „*nu poate fi ucenicul Meu*", apare de 3 ori: v.26,27,33 –nu iubeşte la superlativ absolut – nu îşi poartă crucea lui – nu se leapădă de tot ce are.

-Piedici în calea ucenicului:
**Iubeşte lumea*. Isus nu este prioritatea nr.1 în viaţa lui. Luca 14:26. Ura faţă de tot ce nu e după voia Lui, faţă de tot ce mă împiedică să-L urmez pe Domnul meu. Omul care nu trăieşte o repulsie faţă de orice formă a răului, nu poate fi ucenicul lui Isus.
v.26. Mai întâi, El le-a spus celor care veneau după El că pentru a putea fi ucenici adevăraţi, *trebuie să-L iubească pe El* la modul suprem. El nu a sugerat niciodată că oamenii ar trebui să fie cuprinşi în inima lor de o ură înverşunată împotriva tatălui, mamei, soţiei, copiilor, fraţilor sau surorilor lor. Mai degrabă, El a subliniat că dragostea pentru Cristos trebuie să fie atât de mare încât toate celelalte genuri de iubire să pălească în comparaţie cu această dragoste unică, părând, prin raportare la ea, drept *ură* (vezi Mat. 10:37).
La o aşa chemare "*ucenicii îl urmau îngroziţi"* Marcu 10:32".

Cum am răspuns noi la vremea cuvenită? Frate, dar nu e prea de tot? Nu e cumva fanatism religios?! Sau, am plecat capul şi am spus:"Doamne precum vrei Tu"!?

**Nu lasă totul*? Dacă nu lăsăm totul, putem fi ucenicii Lui? Ce te mai ţine legat ca să nu fii ucenic devotat? Avem mult balast în viaţa nostră, lucruri care nu fac decât să ne îngreuneze mersul după Hristos."Nu se leapădă de tot ce are"!

-„*Şi nu urăşte ba chiar însăşi viaţa sa*" în loc să trăim o viaţă care să graviteze în jurul eului nostru, trebuie să trăim o viaţă cristo-centrică. În loc să ne întrebăm cum ne va afecta pe noi orice acţiune pe care o întreprindem, trebuie să avem grijă să evaluăm cum îl va afecta aceasta pe Hristos şi gloria Sa.

**v.27 Nu ne purtăm crucea mereu* – nu ne-am obişnuit cu asta.
„Poartă-ţi crucea zilnic”. Crucea *nu* este totuna cu vreo infirmitate de natură fizică sau mentală, ci cărarea presărată cu ocări, suferinţe, singurătate şi chiar moarte. Nu toţi credincioşii îşi poartă crucea. Ea poate fi evitată, prin trăirea unei vieţi creştine „doar cu numele". Dar dacă ne hotărâm să fim cu trup şi suflet ai Domnului, vom trăi acelaşi gen de opoziţie satanică pe care a trăit-o şi Fiul Lui Dumnezeu când a fost pe pământ. *Asta este crucea !*

Ce te împiedică să fii ucenicul Lui? Ştii?!

II. Cum trebuie să devină ucenicul Lui Isus? – Matur, adică să termine ceea ce a început, în vederea practicării !

Noi deşi absolvim cumva această şcoală a uceniciei, rămânem totuşi ucenici toată viaţa. Mama dacă ar mai trăi, mi-ar spune şi acum copilul ei, chiar dacă nu mai sunt un copil. Dar pentru cei mai tineri, suntem ca fraţi mai mari, surori, mame,sau taţi. 1 Tes.2:11 Pavel le spune acelor oameni că era pentru ei ca un tată.

Totuşi ap.Pavel ne vorbeşte în Evrei 5:12-14 despre nişte oameni care ar fi trebuit să fi fost deja învăţători, dar erau tot copii.

A.Caracteristici ale ucenicului adevărat:

*Ucenicii sunt oameni care au lăsat totul. Ei trebuie să stea şi să se gândească mai întâi dacă s-au decis cu adevărat în inima lor să renunţe în întregime la viaţa lor, de dragul lui Cristos. Altminteri, s-ar putea să pornească la drum cu entuziasm fierbinte, ca un „foc de paie", pentru ca apoi elanul lor să se stingă. Şi atunci cei din jurul lor vor râde de ei, pentru că au început cu atâta însufleţire, dar au sfârşit atât de jalnic. Lumea nu are decât dispreţ la adresa creştinilor cu inima împărţită. Gal.2:20”am murit împreună cu Hristos şi trăiesc,dar nu mai trăiesc eu, ci..”

*Ucenicii sunt oameni care-L iubesc pe Domnul mai mult decât orice şi pe oricine.

*Ucenicii sunt oameni chibzuiţi. Ei îşi fac bine socotelile vieţii când intră în şcoala Lui Hristos. Ei chibzuiesc să vadă dacă după ce au început pot termina sau nu? Gloatele care-L urmau chibzuiseră ele oare dacă vor fi terminând alergarea sau nu? Nu! Îl urmau de obicei.

*Ucenicul observă în detaliu viaţa Maestrului său, ce face El, ca să Îl copieze întocmai.

Sursa vieţii lui Isus –Tatăl, sursa vieţii noastre – Fiul.

”*Nu fac nimic de la Mine*..” Ioan 5:19,20; 8:28a. Aici este o imagine despre cum a fost omul destinat să trăiască: *o viaţă centrată total pe Dumnezeu*. Domnul Isus a venit pe Pământ să asculte total de Tatăl. El este o demonstraţie perfectă a ceea ce a intenţionat Dumnezeu să fie omul. Ioan 15:4,5.

-Eşti tu un urmaş de departe, sau un ucenic de aproape? Matei 26:58 ”Petru îl urma de departe”, şi aţi văzut cum a râs Satan de plânsul lui Petru? Dar Domnul S-a uitat la Petru. Nu ştiu cum s-o fi uitat, dar privirea Domnului l-a întărit pe Simon.

*Ucenicul se bazează pe Maestrul său pentru orice nevoie. Geneza 22:14”Domnul Însuşi va purta de grijă.”
v.27*” şi vine după Mine*”. Când îl laşi pe Domnul în faţă, El poartă de grijă. Este responsabilitatea Lui. *Filipeni 3:19*.
Ne amintim de Elisei şi de Ghehazi: 2 Împ.6:15-17!

*Ucenicul îşi cunoaşte limitările proprii în faţa unui duşman mai puternic decât el însuşi. v.31. Ucenicul Lui Hristos are o părere reală despre el însuşi şi despre inamicul cu care are de-a face.2 Cor 2:11.

*Ucenicul deşi este comparat cu un împărat, este smerit, se sfătuieşte cu alţii.v.31. Nu este singur, ci învaţă alături de alţi oameni. Îşi face o echipă lângă el de oameni destoinici.

*Ucenicul este bine informat, trăieşte cu picioarele pe pământ.v.32 El ştie când să facă paşi înainte şi când să facă paşi înapoi. Nu se preocupă cu flecării. El nu are timp de pierdut.

*Ucenicul are de-a face cu trei situaţii aici: una se poate referi la lucrarea lui în plan vertical, *Turnul*; *Războiul,*în plan orizontal; iar *Sarea* la mărturia noastră de ucenici ai Lui Hristos.
Cheltuieli – putere –gust ! Trei cuvinte cheie. La fiecare dintre ele,trebuie să existe o finalitate. Observaţi v.28”să *sfârşească*”, v.30 „*isprăvi*”, să *biruiască*, să trăiască o viaţă valoroasă până la capăt.
Viaţa de ucenic nu este o invitaţie la picnic, ci înrolarea de bunăvoie într-un război spiritual.

14:34,35 Sarea este un simbol al uceniciei. E imposibil să nu detectăm atmosfera sănătoasă pe care o degajă cel ce trăieşte cu evlavie, jertfire şi dăruire totală pentru Domnul. Dar apoi citim că sarea şi-a pierdut aroma. Sarea de masă din timpurile noastre nu poate să-şi piardă aroma, deoarece este sare pură. Dar în ţările

menţionate în Biblie sarea era adesea amestecată cu diverse alte elemente, prezentându-se sub diferite grade de impuritate. Prin urmare, sarea se putea irosi, rămânând doar reziduuri ale ei. Dar aceste reziduuri nu mai erau bune de nimic, neputând fi folosite nici măcar ca îngrăşământ, urmând să fie aruncate. Avem aici imaginea unui ucenic care porneşte la drum în cele mai bune condiţii, pentru ca mai încolo să-şi calce jurămintele. *Ucenicul are o singură raţiune a existenţei sale; dacă nu-şi va împlini acea raţiune, va fi cea mai jalnică creatură*. Citim despre sare că „oamenii o aruncă". Nu se spune că Dumnezeu o aruncă — asta nu s-ar putea întîmpla niciodată. Ci **oamenii o aruncă,** adică ei calcă în picioare mărturia celui care a început să zidească, dar nu a mai reuşit să termine.

Kelly notează următoarele: Ni se arată pericolul de a sfârşi rău un lucru ce fusese pornit cum se cuvine. Nu e lucru mai nefolositor pe pământ decât sarea ce şi-a pierdut singura proprietate care-i justifică existenţa. Tot aşa se întâmplă şi cu ucenicul care încetează de a mai fi ucenicul lui Cristos. El nu este pregătit să facă faţă mersului lumii, pe când nici planurile lui Dumnezeu nu le mai împlineşte. El dispune de prea multă lumină şi cunoştinţe pentru a se deda la deşertăciunile şi păcatele lumii, dar nu se mai bucură nici de harul şi adevărul care l-ar putea ţine pe cărarea Iui Cristos... Sarea fără proprietatea de a săra devine obiectul dispreţului şi judecăţii.
Domnul Isus a încheiat pasajul despre ucenicie cu cuvintele: **„Cine are urechi de auzit să audă!"** Prin asta se subînţelege că nu toţi vor fi dispuşi să audă enunţarea condiţiilor exigente ale uceniciei. Dar dacă o persoană doreşte să-L urmeze pe Isus Cristos, oricât de mult ar costa-o, atunci trebuie să audă şi să vină după El.